

Beszámoló

“Ha a lábuk nincs is a helyén, a szívük ott van.” – Christian M. Chensvold.

Ezzel a kis idézettel kezdeném meg beszámolómat, ugyanis az elmúlt egy év rengeteg kalandot tartogatott számomra. Az előző előadásokban szerzett tapasztalat nem mindig vált hasznomra a jelenlegi alkotásban. A kortárs művészet és a néptánc szólisztikus mozgásai nagyon eltérőek. A néptáncban adottak a mozgássorok, amit csak be kell tanulni és kontextusba helyezni. Természetesen itt is lehetne új mozdulatsorokat alkotni, de egyszerűbb olyanokhoz folyamodni, amik már adottak. A kortárs művészet sokkal szabadabb. Az alkotó a saját fantáziájára, érzelmi világára hagyatkozik és engedi, hogy a testén leképződjenek a mozdulatok. Ez sem olyan egyszerű mint amilyennek tűnik, ugyanis kell rendelkezni egy bizonyos tánc tudással és mozgás technikával. A mozdulatsorokat nem elég csak megalkotni, azokat meg is kell jegyezni.

Nagyon sok esetben a páros jellegű táncokra hagyatkoztam, a jelenlegi előadásban pedig az egyéni mozgásrendszerre kellett fektetnem nagyobb hangsúlyt. Egy néptáncgyűttes keretén belül a fiúknál ez nem is jelent gondot, viszont a lányok egy nagy kihívás elé néztek. Az első lépés tehát az volt, hogy elkezdtem tanítani különböző mozgássorokat, amiket később kontextusba helyeztem az előadás keretén belül. Kezdetben a lányok elég nehézkesen rugaszkodtak neki a feladatnak. Nem értették, hogy miért kell nekik férfi jellegű szólisztikus táncokat tanulni. Mivel a népmesék keretén belül dominánsabbak a férfi szereplők, ezért bizonyos jelenetekből fiúkat ki kellett vennem, ahhoz hogy a következő jelenet megvalósuljon. Ahogy elkezdtük összerakni a jeleneteket, megértették a szerepük fontosságát és teljesen megváltozott a hozzáállásuk.

Mivel a nyár szünet az iskolásoknak és az egyetemistáknak egyaránt, ezért szeptembertől tudtam elkezdni az együttessel a konkrét munkát. Kezdetben heti egy alkalommal próbálkoztunk, de mivel alig volt haladás, ezért november közepétől bevezettük a heti két alkalmat. A korlátozások és a járványügyi helyzet is rátette bélyegét haladásunkra az őszi folyamán. Viszont a korlátozások feloldásával megújult lendülettel tudtuk folytatni munkánkat.

Sajnos a márciusi bemutatót két dolog miatt halasztani kellett későbbi időpontra, júniusra. Az első: az előadás 80%-ban van kész, ami legkésőbb május közepéig meg is lesz. A második dolog a terem. Mivel a korlátozásokat feloldották, ezért nagyon besűrűsödtek az előadások és nehezebb termet kapni. Kaptunk, de csak Június elejére, amit egyben összekötnénk a Kikerics Néptáncgyűttes évzáró ünnepségével is.

Maradt még 3 jelenet amit össze kell rakjunk (sorrendben: A nagy úr megtáncoltatása, A juhász elfogása és A furulya visszaszerzése – A finálé már meg van). Kellékekkel és jelmezzel kell még összepróbálni a teljes darabot. Jelenleg 30 perc van meg az előadásból (a fináléval együtt). Sajnos a finálé még nem került lefilmezésre, de az összes többi igen.

A hanganyagot a tánchoz és a hangulat keltéshez mérten választottam. Nagy rajongója vagyok a Lajkó Félix által alkotott daraboknak. Némelyik zeneszámban megleltem egy jelenet részletét, vagy egy teljes jelenetet. A többit a hagyományos paraszti kultúrából merítettem. A jelmezek és a kellékek 85%-át is sikerült beszereznem. Ami még hátra maradt az: az ördögök jelmeze.

Minden hónapban az ösztöndíj 50%-át ingázásra fordítottam, mivel Marosvásárhelyről ingázom Segesvárra minden alkalommal. Az összeg egy részét kellékek beszerzésére használtam fel, kb. 1.000 RON.

Köszönöm önöknek a lehetőséget, hogy részese lehettem egy ilyen támogatásnak és egy ilyen munkafolyamatnak. Egy teljesen új világ formálódott meg bennem.